

го издебнували и му разглеждали внимателно лупитъ, съ които той гледалъ и изучавалъ микробите на чумата.

Опитите на английския лъкаръ уморили много маймуни, но той не се е отчаялъ. Не се отчаяли и неговите другари, които продължили работата му следът неговата смърть. Тъй върватъ, че въ скоро време ще могатъ да присаждатъ и противъ чумата тъй безопасно, както и противъ едрана шарка.

Следът време въ същата страна дошелъ единъ естественикъ да изучава азиятските животни. Лъкарите го прибрали въ къщата си за другаръ и му подарили една маймуна. Естественикътъ ималъ ловджийско куче. То много обичало маймуната и не се отдавляло отъ нея.

Единъ денъ той излезълъ на ловъ съ кучето и маймуната. Като минавали прѣзъ едни камънаци, отровна змия ухапала кучето, което умръло на часа. Маймуната забѣлѣзала, че змията се скрила подъ единъ голѣмъ камъкъ.

На другия денъ маймуната се отвѣрзала и незабѣлѣзано излезла на полето. Пратили слугата да я дери. Той я намѣрилъ при камънациите да подига голѣмия камъкъ, подъ който се била скрила змията.

